

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ G. HETHERINGTON

ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΠΟΥ ΓΙΝΗΚΑΝ ΦΙΛΟΙ

ΡΑΔΥΑΖΕ πειρά, όταν ο Χέρλεϋ έσπησε τη σηνή του και χαρούμενος άναψε τη φωτιά για να έτοιμάσει το δείπνο του. Δέν τοίμοιωσε να πισέψη ότι έπιτέλους είχε πετύχει τό σκοπό του. Λίγο άκόμα κι' ο άνθρωπος, τόν οποίο κυνηγούσε τρείς μήνες τώρα, θά έπεφτε στά χέρια του.

Ο Χέρλεϋ ήταν ένα από τά καλύτερα λαγωνικά της Αστυνομίας του Κουίνσλαντ. Διακρινόταν για την ύπομονή του και σ' αυτήν κυριώς χροστούσε τίς λαμπρές έπιτυχίες του. Γι' αυτό μάλιστα τόν είχαν διαλέξει για την καταδίωξη του Τζένσον.

Ήταν μία ήσυχη, καλοκαιρινή φεγγαρόλουσθη βραδιά. Τό μόνο πού άκουγόταν ήταν τό μουρμουρίσμα του νερού μέσα στη χαράδρα κι' ο βόμβος των κουκουλιών. Ο άστυνομικός δέν άμφέβαλλε ότι ο άνθρωπος τόν οποίο παρακολουθούσε ήταν πράγματι ο Τζένσον. Ωστόσο, είχε πάρει την άπόφασί να μή τόν συλλάβει, προ του βεβαιωθεί ότι ήταν πράγματι αυτός. Για να σιγουρευθεί έπρεπε να βρή τόν τρόπο να δη την πλάτη του γυμνή, γιατί ήξερε ότι ο Τζένσον, ο φονιάς, είχε στυγματισμένο άνάμεσα στους ώμους του ένα κουλουριασμένο φεϊδί, έτοιμο να έπιτεθεί.

Χίλια μίλια είχε διατρέξει ο άστυνομικός, κυνηγώντας τόν Τζένσον, άνάμεσα στις χειρότερες κακοτοπιές του Κουίνσλαντ. Και τό χειρότερο, οι άγρότες δέν τού έδιναν με προθυμία πληροφορίες για τόν φυγάδα. Ήσαν επιφυλακτικοί, όταν είχαν να κάνουν με άστυνομικούς, και γι' αυτό ο Χέρλεϋ δέν φανέρονε την ιδιότητά του. Μόνο μέσα στη κουβέντα κι' άνάμεσα σε δυο ποιά έξέλεβε τίς πληροφορίες πού ζητούσε. Δυό—τρείς φορές είχε βγί από τά ίχνη του Τζένσον από λανθασμένες οδηγίες, αλλά πολύ γρήγορα είχε αντίληφθί τό λάθος του. Αυτό όμως τόν είχε καθιστεσθίσει και γιά μία στιγμή μάλιστα είχε φοβηθί μήπως ο Τζένσον τού ξεφύγι. Τότε όμως, έντελώς τυχαία, σε κάποιο μύλο τόν πληροφορήσαν, ότι ένας ύψηλός, λιγνός και ήσυχος άνάστροφος είχε ένοσθί μία βρομάδα κοντά τους και ξεκίνησε πάλι κατά τή Δύση. Ήταν ο Τζένσον.

Ακούρατος και έπιμονος σαν άνιχνευτικό σκυλί, ο Χέρλεϋ ξεκίνησε πάλι.

Και νά, τώρα είχε φτάσει ή στιγμή να ένεργήσθι. Ο φυγάς είχε κατασκηνώσει σε άπόσσαι άλίγον μέτρωι από κεί πού βρισκόταν τώρα.

Άργά ο Χέρλεϋ τίνανε τη στάχτη από την πίπα του, σηκώθηκε βεβαίωθηκε ότι τό περιστροφό του βρισκόταν στη θέση του και ξεκίνησε. Προχώρησε στην όχθη της ρεματιάς και μέσα στη σιγή της νύχτας τά βήματά του άντηχούσαν καθώς πατούσε στά ξεροβλάδα... Βοήκη τέλος τόν Τζένσον ήσυχά καθισμένο κάτω, ενώ ή τελευταία λάμψη της φωτιάς πού είχε άνάψει φωτίζαν τό πρόσωπό του.

— Είδα τη φωτιά σου — είπε ο Χέρλεϋ—και ήρθα να δώ άν έχεις να μου δώσης λίγο καπνό για την πίπα μου. Σώθηκε ο καπνός μου και δέν έξερé τι να κάνω.

— Να σου δώσω, μουρμουρίωσε ο Τζένσον και σηκώθηκε.

Ο άστυνομικός παρατήρησε ότι ο Τζένσον ήταν ένας ώραιος άνδρας καλύτερος από ό,τι τόν φανταζόστιν, με νευρώδες σώμα πού θά είχε φοβερή δύναμη.

Σέ λίγο ο Τζένσον έπέστρεψε και τού έδωσε μία καπνοσακούλα. Έκείνος πήρε όσο καπνό τού χρειαζόταν, γέμισε προσεχτικά την πίπα του και κατόπιν την άναψε. Όταν σήνωσε τά μάτια του, είδε τό βλέμμα του Τζένσον καρφωμένο άπάνω του με κάποια άνησυχία.

— Γυρεύεις μετάλλευμα;—ρώτησε ο Χέρλεϋ.

— Ναί—είπε ο Τζένσον μετά μικρό διάταγμό—μά δέν βοήθα τίποτα άξιον λόγου.

— Κοπιαστική είναι ή ζωή τού μεταλλωρύχου—είπε ο Χέρλεϋ

για να έξακολουθήσθι την κουβέντα του—άλλά είναι προτιμότερο αú τό από τό να πεθάνη κανείς από την πείνα μέσα στην πολιτεία, έ;

— Ασφαλώς! Έπειτα κι' άφάσει αυτή ή ζωή.

— Δέν έχεις άδικο...Έδχαριστώ για τό καπνό. Καληνύχτα.

Ο Υόρλεϋ επέστρεψε στο καταυλισμό του. Την έπομένη σηκώθηκε πολύ πρωί. Κότταζε να δη τόν Τζένσον, μά αυτός δέν φαινόταν πούθενά. Νά είχε φύγει τάχα τη νύχτα; Για μία στιγμή, ο άστυνομικός μετάνιωσσε γιατί δέν τόν είχε συλλάβει άμέσως την προηγούμενη τό βράδυ. Πού-ός έξέρει άν τώρα δέν τού έξφευγε...Αλλά όχι! Τέτοιους φόβος δέν υπήρχε. Δέν θά γλίτωνε...

Ο Χέρλεϋ κατέβηκε στη ρεματιά, πλύθηκε και κατόπιν έτοιμάσε τό πρόγευμά του. Τότε είδε τόν Τζένσον, ο όποιος βγήκε από τη σηνή του, χωρίς καν να κυττάξι πρós τό μέρος του.

Ο άστυνομικός πέρασε όλο τό πρώτο έξπλωμένος τεμπέλικα στην όχθη τού ποταμού. Συλλογίζόταν με ποιο τρόπο να συλλάβη τόν Τζένσον.

Η άτμόσφαιρα ήταν πολύ βαρεία. Φύλλο δέν κουνιόταν και με δυσκολία άνέπνευε κανείς. Καμιά φορά άκουγόταν ή μακρινή βοή της βροχής. Ός τό μοιραίη μαύρα άεγειακά σύννεφα είχαν σκεπάσει τόν ούρανό. Σέ λίγο όραιές σταγόνες, πío πυκνές κατόπιν, άρχισαν να πέφτουν. Άστρατές έρχίζαν, τά σύννεφα με τη λάμψη τους. Και μονομιάς ή μπόρα έξέσπασε. Ο Χέρλεϋ σηκώθηκε, άλλ' ώστόσο έπιστρέφει στη σηνή του είχε γίνει κύλιος μούσκεμα. Για μία στιγμή έσχάσε τόν Τζένσον, αλλά άμέσως πάλι τόν θυμήθηκε. Δέν έπρεπε να τόν άφήσει να τού ξεφύγι, γιατί θάταν δύσκολο κατόπιν να ξαναβρή τά ίχνη του τώρα μάλιστα πού ο φυγάς ύποψιαζόταν ότι ο Χέρλεϋ τόν παρακολουθούσε.

Η βροχή έπρεπε πειρά τόσο πυκνή ώστε δέν έβλεπε κανείς σε δέκα βημάτων άπόσσαι. Δέν έπρεπε να διαστύθι. Κι' άποφασιστικά ο άστυνομικός ξεκίνησε. Με κόπο, προχωρούσε σκυφτός ενό ή μπόρα τόν έδεχνε άλύπητα. Τού φάνηκε άτέλειωστη ή άπόσσαι από τη μία κατασκήνωσι ως την άλλη. Τά ρούχα του είχαν κολλήσει στο σώμα του και τά παπούτσια του είχαν γεμίσει με νερό. Όταν έφτασε κοντά στη σηνή του Τζένσον, κοντοστάθηκε για να πάρη άναπνοή κατόπιν άποφασιστικά μίληε μέσα. Ο Τζένσον στεκόταν όρθός, γυμνός ως τη μέση και με μία πεσέτα σκούπιζε τά βρεγμένα μαλλιά του. Είχε την ράχη του γυρισμένη κι' έτσι ο Χέρλεϋ μπόρεσε να δη καθαρά τη στυγματισμένη πλάτη του με τό φεϊδί.

Ο Τζένσον γύρισε άπότομα και κυττάζε τόν άστυνομικό. Για μία στιγμή οι δυο άνδρες έμειναν βουβοί ο ένας άπέναντι στον άλλον. Τέλος ο Χέρλεϋ είπε:

— Τζένσον!—κι' άμέσως τράβηξε τό περιστροφό του.

Άλλά ο Τζένσον δέν τού έδωσε καιρό να τόν σημάδίσθι. Σάν άστραπή οίχθηκε εναντίον του κι' ενό με τό ένα χέρι τόν άρπαξε από τό λαιμό, με τό άλλο προσπάθησε να τού άποσπάσει τό περιστροφό. Πνιγμένος από τη σιδερένια άρπάγη τού χεριού τού Τζένσον, ο Χέρλεϋ άρπασε τό περιστροφό να πέση κι' άμέσως άρπαξε ένα από τά δάχτυλα πού τόν έπνιγαν και μ' όλη τη δύναμή του τό γύρισε πίσω ώσότου έπείρε τό κόκαλο. Με μία φωνή πόνου, ο Τζένσον τράβηξε τό χέρι του και όπισθοχώρησε ένα βήμα. Στάθηκε μία στιγμή με τό βλέμμα του καρφωμένο στον αντίπαλό του έτοιμος πάλι για έπίθεση.

— Δέν θά με πιάσης ζωντανό! γρύλιζε ο Τζένσον.

Ο Χέρλεϋ περίμενε. Δέν βιαζόταν, γιατί ήταν βέβαιος ότι ο Τζένσον θά χυμόσει εναντίον του σάν μανιασμένος ταύρος. Σκόπευε με μία γρήγορη κίνησι να τού ξεφύγι πλαγίως και συγχρόνως με τόν όμο του θά τόν χτυπούσε κάτω από τό σαγόνι. Σηγόν είχε μεταχειριστήμ' έπιτυχία αυτό τό κόλπο...

Σαφηνά ο Τζένσον κίνησε, αλλά όχι όπως περίμενε ο Χέρλεϋ. Ρίχτηκε εναντίον του, αλλά σκυφτός, κι' έτσι άρπαξε τόν Χέρ-

Με μία γρήγορη κίνηση ο Τζένσον τόν άρπαξε απ' τά πόδια...

λει από τὰ γόνατα.

Ὁ ἄστυνομικός ἔχασε τὴν ἰσορροπία του κι' ἔπεσε πρὸς τὰ πίσω. Τὸ κεφάλι του χύθηκε στὸ ἔδαφος καὶ χίλιες φωτιές ἀστράψαν μπροστά στὰ μάτια του. Ἐλευθέρωσε τὸ ἓνα πόδι του καὶ κλώσισε τὸν Τζένσον κατὰσπῃθα.

Σὲ μιὰ στιγμή οἱ δύο ἄνδρες βυθίστηκαν πάλι ὀρθοί, ὁ ἓνας μπροστὰ στὸν ἄλλον. Ὁ Τζένσον ἀπέφυγε μιὰ γερή γροθιά τοῦ ἀντιπάλου του καὶ ἀμέσως ἔκλεισε τὸν Χέρλεϋ ἀπὸ τὴ μέση του. Στῆθος μετ' στῆθος τώρα οἱ δύο ἄνδρες προσπάθησαν νὰ ρίξουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. Ἐνα λεπτό στάθηκαν ἔτσι ἰσοπαλοὶ σὲ μιὰ ὑπερτάτη ἔντασι ὧλων τὸν δυνάμεόν τους. Κατόπιν, σιγά—σιγά, ὁ Χέρλεϋ ἔνοιωσε ὅτι ὁ ἄλλος ἦταν ὁ πῦρ δυνατός. Μ' ὅλο τὸ βάρος του ὁ Τζένσον τὸν πίεσε, ἀνάγκασε τὸ κορμί του νὰ γύρει πίσω, ὥστε, ἄνισχυρος περὶ ν' ἀντισταθῇ, χωρὶς ἀναποχή ὁ ἄστυνομικός ἔγειρε πίσω, παρασύροντας τὸν ἀντιπάλου του στὴν πτώσι του. Κι' ἐνῶ ἔφευγε, τὸ δεξιὸ πόδι του διπλώθηκε κάτω ἀπὸ τὸ σῶμα του καὶ καθαρά ἀκουσε τὸ κόκκαλο ποῦ ἔσπασε. Ἐνοιωσε ἓνα φριχτό, ἀβάσταχτο πόνο κι' ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του.

Ὅταν ὁ Χέρλεϋ συνῆλθε βρισκόταν ξεπληρωμένος ἀπάνω στὸ στρατιωτικὸ κρεβάτι τοῦ Τζένσον. Ὁ ἴδιος καθόταν ἀπέναντί του καὶ μετ' αὐτολογισμένο ὕψος τὸν κοίταξε. Ἐξω ἔβριζε ἀκόμα, λιγώτερο ὅμως ἀπὸ πρὶν. Μιά βουή τοῦ ἀκούγονταν μαρτυροῦσε ὅτι ὁ χεῖμαρρος στὴ χαράδρα εἶχε πλημμυρίσει. Ὁ Χέρλεϋ ἔνοιωσε δυνατό πόνο στὸ πόδι του, ὁ λάρυγγας του κι' ἡ γλῶσσα του ἦσαν ξεροί.

— Νερό! μουρμούρισε.

— Γιατί νὰ σοῦ δώσω νερό; εἶπε ὁ ἄλλος μετ' τραχιά φωνή.

Ὁτόσο, σηκώθηκε, γέμισε μιὰ κοῦπα μετ' νερό καὶ τοῦ τὴν ἔδωσε. Ὁ Χέρλεϋ ἤπιε ἄπληστα, συνῆλθε λίγο καὶ ρώτησε:

— Καὶ τώρα, τί σκέπτεσαι νὰ κάνης;

— Δὲν ξέρω!...

Ἐνῶ μιλοῦσε ὁ Τζένσον εἶχε πάρει ἀπὸ τὴ ζώνη του ἓνα μαχαίρι καὶ ἔπαιξε μ' αὐτό.

— Ἄν με σκοτώσης—εἶπε ὁ Χέρλεϋ—θὰ σὲ πιάσουν. Δὲν γλυτώνεις, τὸ ξέρεις.

— Μπᾶ! Μονάχα μιὰ φορὰ πεθαίνει κανεὶς—εἶπε ὁ Τζένσον μ' ἄδιαφορία κι' ἀνὰρῃσε τοὺς ὅμους του. Ὁτόσο δὲν θὰ σὲ σκοτώσω. Δὲν εἶμαι γεννημένος γιὰ φωνάζω. Μὲ παρεξήγησες...Ναί. Ἐγὼ σκότωσα τὸν Κόλινς, δὲν τὸ ἀνοῦμαι κι' οὔτε μετανοῶνω γι' αὐτό...Χρόνια εἴμαστε σύντροφοι. Μαζὶ γυρεύαμε χρυσάφι. Βρήκαμε μιὰ φ' ἔβα. Ἐτυχε, ἀκριβὸς τότε, ν' ἀρρωστήσω μετ' αὐτό. Μὲ πῆγαν στὸ νοσοκομεῖο. Τότε ἐκείνος ὁ ἄθλιος, ἐπαφελήθηκε τῆς ευκαιρίας καὶ μαζὶ μετ' τὸ δικό του πούλησε καὶ τὸ δικό μου μερικὸ κι' ἔτσι τὰ πήρε ὅλα... Τότε...δὲν βάσταξε πιά καὶ τὸν σκότωσα...

Ὁ Χέρλεϋ ἔνοιωσε μιὰ συμπλόνια γιὰ τὸν ἀδικημένο Τζένσον. Τὸν νόμιζε ἐγκληματία, ἐνῶ ὑπῆρξε μονάχα τιμωρός. Ἐνοιωσε τὴν ἀνάγκη του γιὰ τὴν προδοσία τοῦ συντρόφου του, κατὰλαβε τὰ χαμένα ὄνειρά του...Κι' ὅμως ὁ Τζένσον εἶχε σκοτώσει κι' αὐτὸς ἔπρεπε νὰ κινήτῃ τὸν καθῆκον του. Ἐλα ὅμως ποῦ ἦταν ἀνίσχυρος καὶ κινήτῃ καὶ βρισκόταν στὰ χέρια τοῦ Τζένσον...

— Φεύγω!—εἶπε τέλος ὁ Τζένσον καὶ φόρεσε τὸ σακκάκι του.

— Εἶναι ἀδύνατο νὰ πέρσῃς τὸν χεῖμαρρο! θὰ πνιγῇ. Δὲν ἀκούς πῶς μουρμυρίζει; Πλημμυρίζει.

— Ἄν εἶχα ἓνα ἄλλογο θάταν πιὸ εὐκολο...Ὁτόσο θάτὰ καταφέρω. Θὰ πάω στὴν τύχη!

— Γιατί δὲν πᾶς ἀπὸ τὴν πλαγιά, εἶναι πιὸ σίγουρα γιὰ σένα...

Ὁ Χέρλεϋ ἀπόρησε κι' ὁ ἴδιος γιὰ τὰ λόγια του. Τί παράξενο! Συμβούλευε τὸν Τζένσον πῶς νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ εὐκολο. Τί περιέργη ἀλήθεια μεταστροφή τῶν σκέψεων του εἶπαι! Ἀπ' ἓνα κυνηγητὸ ποῦ βάσταζε τρεῖς μῆνες!...

— Ἀδύνατο—εἶπε ὁ Τζένσον—πρέπει νὰ σοῦ φέρω γρηγορὰ ἓναν γιατρό ἀπὸ τὴν πολιτεία. Ἄν τὸ σπασμένο κόκκαλο τοῦ ποδίου σου δὲν τοποθετηθῇ ἀμέσως στὴ θέση του θὰ μείνης σακάτης...ἴσως καὶ νὰ πεθάνης...

Κι' ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ ἔφυγε...Ἐκεῖ ποῦ κοιτόταν ὁ Χέρλεϋ ἀναγογγιστὸς ἀν ἀλήθεια ὁ Τζένσον σκόπευε νὰ πᾶν νὰ ποῦ φέρῃ ἓνα γιατρό. Τοῦ φαινόταν τόσο ἀπίθανο! Ἀσφαλῶς τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει στὴν τύχη του, τὸν εἶχε ἀξίσει νὰ πεθάνῃ μ' ἓνα φριχτὸ θάνατο...

Ὅλη τὴ νύχτα ὁ Χέρλεϋ βασάνιστηκε μετ' δυνατὸ πურετό. Τὸ πόδι του τὸν πονοῦσε μέχρι τρελῶς. Παράξενες ἑταίσεις περνοῦσαν μπροστὰ στὸ σκοτισμένο μυαλό του...Διηρῶσε...

— Τζένσον!...Τζένσον!...—μουρμούριζαν τὰ φλογισμένα χεῖλη του. Τοῦ φαινόταν ὅρες ὥρες ποῦ ὁ Τζένσον, γυμνός ἀπὸ πάνω του, τὸν ἀπείλουσε μ' ἓνα λιμπερό μαχαίρι...Κατόπιν γινόταν πάλι μέσα σ' ἓνα φριχτὸ σκοτάδι. Δὲν ἔνοιωσε πᾶ τίποτε...Καὶ νὰ, πάλι παρουσιαζόταν ὁ Τζένσον μετ' τὸ φοβερό, λαμπερό μαχαίρι του.

— Μή...μή με σκοτώσης Τζένσον!—γυμνάζει—τί θὰ κερδίσῃς;...Ἐξαφὰ τοῦ φάνηκε πῶς ὁ Τζένσον τοῦ ἔστριβε τὸ σπασμένο κόκκαλο...

— Ἄ! τί φριχτὸς ἀπᾶσιος πόνος! Ἡ διὰ σπασμένες ἄκρες τοῦ κοκκαλίου ἔτριζαν καθὼς ἐγγίζαν ἡ μιὰ ἄκρη μετ' τὴν ἄλλη.

— Πονῶ! θεέ μου!—γόγγυε ὁ Χέρλεϋ—Τζένσον...πονῶ...λυπήσου με, σκότωσέ με λοιπὸν γιὰ νὰ γλυτώσω... Καὶ πάλι βυθίστηκε στὸ σκοτάδι.

Ὅταν ὁ Χέρλεϋ συνῆλθε εἶδε τὸν Τζένσον καθισμένο δίπλα του.

— Κοιμήθηκα; ρώτησε ὁ ἄστυνομικός παραξενεμένος.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Μὲ 4 δελτία καὶ 8 δραχμὰς ἀποκτάτε τὰ ἐξῆς ἀριστουργήματα:

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ”

Τοῦ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ

“Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ”

Τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ

“Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ”

Τοῦ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

“ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ”

Τοῦ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

“ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ”

Τοῦ ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΥΣΣΕ

Στὴν «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» συμπεριλαμβάνεται ἡ γεμάτη πάθος ἐρωτικὴ ἱστορία τῆς ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΣ ΝΤΑ ΡΙΜΙΝΙ καὶ οἱ παθητικοὶ «ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΜΑΡΓΚΟ».

Ἐπίσης μετ' τὰ ἴδια δελτία καὶ δραχμὰς 8 ἀποκτάτε καὶ τὴν «ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» τοῦ Ὁνорέ Μπαλζάκ καὶ τὴν «ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» τοῦ Ἰουλλίου Βέρνυ.

Ἐπίσης ἀρχίσει ἡ διανομὴ τοῦ νέου αἰσθηματικοῦ ἀριστουργήματος τῆς ΝΤΕΑΛΥ

“Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ”

Προσεχῶς θὰ κυκλοφορήσῃ τὸ ἔργον

“ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ”

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (πατρός) κλπ. κλπ.

Οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἀναγνώστα, τὸν περιοδικὸν μας πρέπει νὰ στέλνουν, μαζὶ μετ' τὰ δελτία καὶ τὰς 8 δραχμὰς, καὶ τὰ ἔξοδα ἀποστολῆς τῶν βιβλίων, καὶ τοῦτο, διότι θὰ ἦτο λίαν ἐπιζημία διὰ τὸ Γραφεῖον μας μιὰ ταυτὴ ἐπαδάρσις. Εἰς τὰς πόλεις τοῦ Ἐξωτερικοῦ δπου ὑπάρχουν Ὑπαρχοκροῖα τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου Ἀθηνῶν, οἱ ἀναγνώσταί μας θὰ παραλάβουν τὰ βιβλία τῶν ἀπὸ τοῦς κ. κ. υποκράτορας.

Τὰ δελτία δημοσιεύονται στὴν 3ην σελίδα τοῦ ἐξωφύλλου.

— Πᾶνε τρία μερὸνυχτα, ἀπὸ τότε ποῦ ἔσπασε τὸ πόδι σου, εἶπε ὁ Τζένσον. Εἶχες δυνατὸ πურετό καὶ παραμιλοῦσες. Ἀναγκάστηκα νὰ σὲ συγκρατήσω διὰ τῆς βίας, ἤθελες νὰ σηκωθῇς, νὰ φύγῃς, τόσο φοβερός παροξυσμός εἶχες... Ὁ γιατρός ἤρθε, τὸ πόδι σου θὰ γιαιρευθῇ...

— Ὡστε κολύμπησες καὶ πέρασες τὸ ρεῖμα μετ' κίνδυνον νὰ πνιγῇς;— Δὲν μπορούσα νὰ σ' ἀφήσω νὰ πεθάνῃς.

— Χμ!... Ὑποθέτω ὅχι... Σέρεις, Τζένσον, ἔβλεπα κατὰ παράξενα ὄνειρα. Φαντάσου ὅτι μοῦ φάνηκε ὅτι στὴν πλάτη σου εἶχες στιγμιαισθημένο ἓνα κουλουριασμένο φεῖδι. Παρακρούσεις τοῦ πურετοῦ... Ὁνειρα... Ἀλήθεια, δὲν θὰ ἔχω τίποτε νὰ πῶ, δεῖν ἀναφερθῶ στὴν Ἀστυνομία, παρὰ μονάχα ὅτι ὁ ἐγκληματίας, τὸν ὁποῖο κυνηγοῦσα, ἔφευγε δριστεκῶς... Πεινώ, φίλε μου, δόσε μου τὸ πρόγευμά μου.

— Πῶ νὰ τὸ φέρω, φίλε μου, εἶπε ὁ Τζένσον, καὶ χαρούμενος, γελαστὸς βγήκε ἀπὸ τὴ σκηνή.